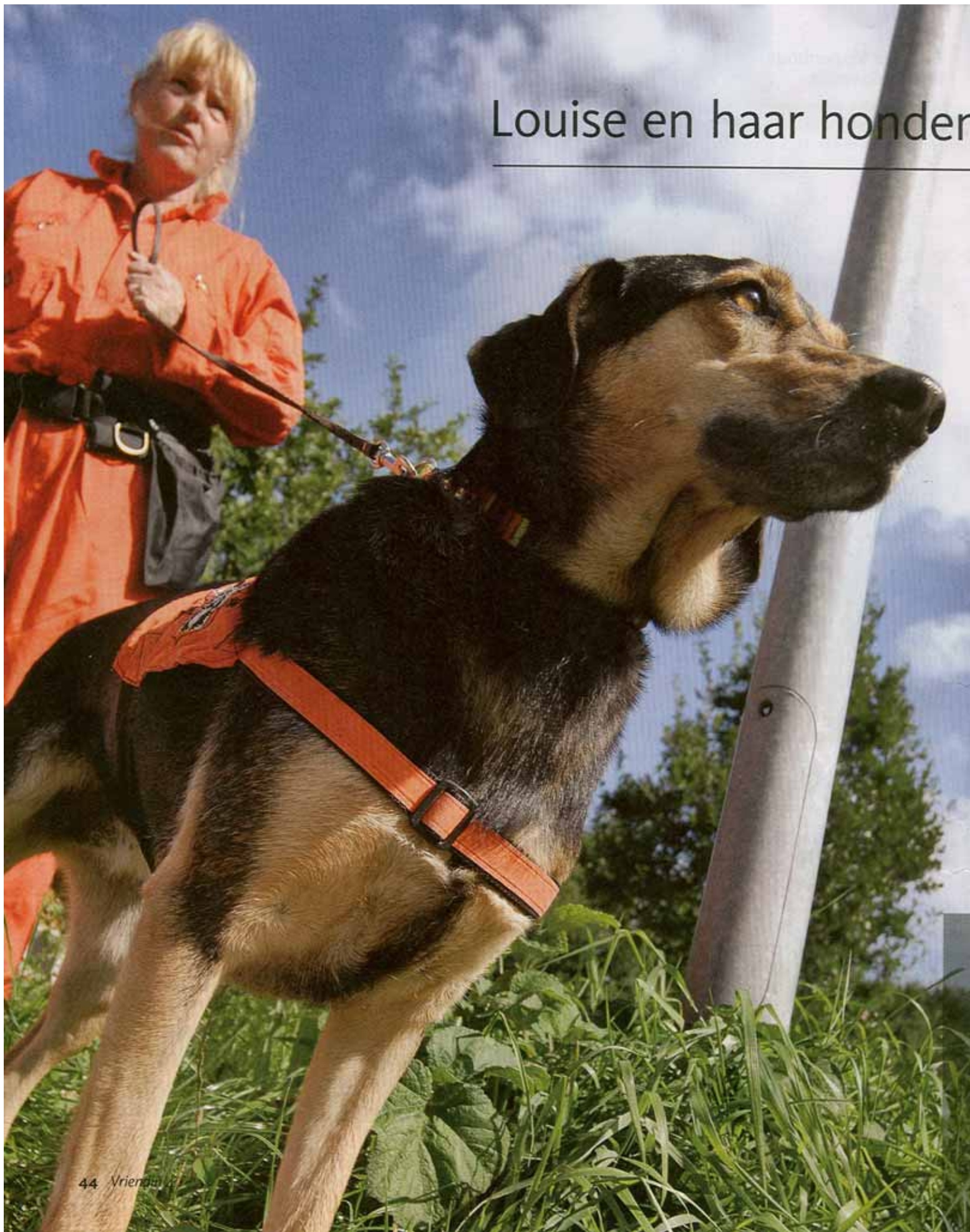

Louise en haar hond

zijn echte levensredders

“Dit is zó dankbaar”

Wat is er nu mooier dan van je passie je beroep maken? Louise deed het. Samen met haar geliefde reddingshonden gaat zij op zoek naar vermiste mensen.

Vaak zijn ze de laatste hoop voor de achterblijvers: de reddingshonden van de *Stichting Reddings Honden Werkgroep Westervoort (RHWW)*. Samen met hun baasjes worden ze ingezet om in binnen- of buitenland op zoek te gaan naar vermiste personen. Ze worden ingeschakeld door achterblijvers, politie en ook regelmatig door *TROS* *vermist*. Vorig jaar trok de groep er 26 keer op uit om naar vermiste personen te zoeken.

Louise is samen met haar man een van de oprichters van de *RHWW*, een stichting die bijna twintig jaar bestaat en draait op vrijwilligers. Alle medewerkers zetten zich onbetaald in om vermiste personen op te sporen. Louise is een belangrijke spil in het werk. Ze coördineert zoekacties, traint honden en is tevens contactpersoon voor achterblijvers. Het werk behelst een groot deel van haar leven. “Als een dierbare is verdwenen en je weet niet wat er is gebeurd en of hij of zij nog leeft, is dat een van de ergste dingen die je kunnen overkomen. Je kunt zoiets geen plekje geven. Ons team is vaak het laatste sprankje hoop voor de achterblijvers. Ik ben altijd ontzettend blij als we dankzij onze honden iemand terug kunnen vinden. Het is het meest dankbare werk dat je je maar kunt voorstellen. Als je één keer de reactie van achterblijvers hebt meegemaakt, weet je waar je het voor doet en kun je niet meer stoppen met dit werk,” motiveert Louise haar enorme inzet. “Als iemand lange tijd vermist is, trekt dat een enorme wissel op een gezin. Mensen gaan soms uit elkaar omdat de ene partner op een andere manier met de vermissing omgaat dan de andere en ze elkaar

niet meer begrijpen. Als we iemand terug kunnen brengen, ook al is het het stoffelijke overschot, dan hebben we toch iets kunnen redden. Het verwerken van het verlies kan dan beginnen. Als mensen ons inschakelen waarschuw ik ze er trouwens altijd voor dat we ook het levenloze lichaam van iemand kunnen vinden. Dat betekent dat alle hoop dat iemand nog in leven is daarna vervlogen is. De reacties van achterblijvers op mijn waarschuwing zijn altijd hetzelfde. Ze hebben liever geen hoop meer, dan dat ze in onzekerheid moeten leven.”

Aanknopingspunt

Als een zoekactie van de *RHWW* niets oplevert, is voor Louise het werk niet automatisch afgelopen. “Vaak houd ik nog contact met de achterblijvers. Dan ben ik een luisterend oor. Ik benadruk ook altijd dat ik graag van nieuwe ontwikkelingen op de hoogte gehouden word. Als er nieuwe aanwijzingen zijn, kunnen we misschien een nieuwe zoekactie op touw zetten. Toen Marion en Romy van Buren vermist waren, zijn we er wel dertien keer met de honden op uit geweest om hen te vinden.” >>

“Zelfs bij het kleinste sprankje hoop gaan we nog zoeken”

Wie de alarmlijn van de RHWW belt, krijgt Louise zelf aan de lijn. Zij bekijkt of het haalbaar is om honden in te zetten bij een vermissing. “Er moet een aanknopingspunt zijn om in een bepaald gebied te gaan zoeken,” legt ze uit. “Bijvoorbeeld als iemand daar voor het laatst is gezien, of als de auto, fiets, tas of iets dergelijks van een vermiste op een bepaalde plek gevonden is. Mijn eerste vraag is altijd of iemand suïcidaal of verward was toen hij of zij verdween en of de vermiste man of vrouw medicijnen gebruikt. En natuurlijk ook of er misschien andere problemen zijn waarom iemand is weggelopen. Daarnaast wil ik weten of er geld of passen mee zijn genomen en hoe iemands gezondheid is. De antwoorden op die vragen geven heel wat houvast. Iemand die verward is en in een heel goede conditie verkeert, kan bijvoorbeeld heel ver lopen. En iemand die geld en passen meeneemt zal ook niet dicht bij huis blijven. Als ik alle info op een rijtje heb gezet, bekijk ik of we meteen moeten gaan zoeken of niet. Al onze hondenbegeleiders hebben een semafoor. Ik kan ze dus meteen bereiken. Code 1 betekent dat ze zich meteen gereed moeten maken voor een zoekactie. Code 2 betekent dat ze in eerste instantie alleen contact met me moeten zoeken. Na het gesprek met familie van een vermiste persoon, zoek ik ook contact met de politie. Ik wil altijd even overleggen, zodat wij met onze zoekactie hun onderzoek niet in gevaar brengen.”

De moeite waard

“Mensen hebben vaak hoge verwachtingen als ze ons inschakelen,” bekent Louise. “Ik ben altijd eerlijk en zeg het meteen als ik denk dat er weinig kans is dat we iemand vinden. Er moeten duidelijke aanwijzingen zijn dat een vermiste persoon in een bepaald gebied gevonden zou kunnen worden. Je kunt nu eenmaal niet met de honden in het wilde weg gaan zoeken. Toch maken we ook uitzonderingen. Ik heb wel eens een zaak gehad waarbij de kans één procent was dat we iemand in een bepaald gebied zouden vinden. Voor de achterblijvers was die ene procent toch één

procent en dus de moeite waard. Dus zijn we toch op zoek gegaan. Maar dan wel op zondag. Dat is de dag dat we normaal gesproken onze honden trainen. Zo'n uitzondering kunnen we alleen in Nederland maken en niet als er iemand in het buitenland vermist wordt. Dan moeten we meer aanwijzingen hebben.” Als het om vermissingen in het buitenland gaat, draait het meestal om mensen die alleen op vakantie waren.

Louise: “Ze zouden veel sneller gevonden kunnen worden als ze contact hadden gehouden met het thuisfront. Ik zeg altijd tegen mensen die alleen op pad gaan: geef van dag tot dag aan waar je heen gaat en houd je aan de route. Iedereen denkt altijd dat het bij je dragen van een mobiele telefoon voldoende is. Maar je hebt niet overal bereik. Als er onderweg iets met je gebeurt en je wordt snel gevonden, kan dat je leven redden. Maar dat kan alleen als duidelijk is waar gezocht moet worden.”

Bij de RHWW werken circa veertig mensen, van wie 26 hondenbegeleiders. De rest is er voor het klim- en duikwerk en de logistiek. Er zijn 29 honden beschikbaar. De meeste medewerkers hebben naast de RHWW gewoon een betaalde baan. Louise: “Zij hebben allemaal met hun werkgever geregeld dat ze meteen weg kunnen als er een zoekactie is. De één krijgt vrij omdat de baas het goed werk vindt, de ander moet er vrije dagen voor opnemen. Je kunt alleen bij ons werken als je werkgever flexibel is. Je moet te pas en te onpas weg kunnen.” Omdat de medewerkers van de RHWW uit heel Nederland komen, wordt er altijd op een centraal punt afgesproken als er een zoekactie is.

Louise: “We hebben een eigen bus met apparatuur. Op weg naar de plek waar we gaan zoeken worden kaarten van het gebied uitgedraaid, groepen ingedeeld en leiders aangewezen, zodat we bij aankomst meteen aan het werk kunnen.

Hoeveel mensen en honden er ingeschakeld worden, hangt af van de zoekactie. Hoe groter het te doorzoeken gebied, hoe meer mensen en honden je nodig hebt.”

Middelpunt

Zoals alle leden van de RHWW is het de passie van Louise om met honden te werken. “Tijdens een zoekactie ben ik één met mijn hond. Ik ben niet belangrijk, de honden zijn het middelpunt waar alles om draait. Niet jij als mens, maar hij als hond kan iemand opsporen. Iedere persoon geeft voortdurend microscopische kleine deeltjes af. Een hond heeft een enorm ontwikkeld reukvermogen en kan die deeltjes ruiken.

Tijdens een zoekactie hebben we het liefst de wind in de flanken. Dan is er een optimale geurwaarneming. De honden waarmee wij werken, zijn trouwens zoekhonden en geen speurhonden, zoals die van de politie,” legt Louise uit. “Speurhonden volgen het spoor van een specifiek iemand. Zoekhonden zoeken naar een vast geurobject. Zij sporen dus iedereen op. Ze verwijzen naar mensen die zitten, liggen, hangen of in het water liggen. We vinden tijdens het zoeken ook wel eens mensen die we niet zoeken, zoals vrijende paartjes. Ooit zochten we naar iemand langs de A12 bij een homoparkeerplaats. Dat was heel vermoeiend voor de honden en vervelend voor ons...” Alle leden van de RHWW werken met hun eigen hond of honden. De honden worden speciaal getraind, maar het zijn daarnaast gewone huishonden. Louise zelf werkt met haar hond Diso, een vierjarige vuilnisbak gevonden in het Turkse Paradiso. Ze gebruikt hem alleen voor zoekacties in het water. Op het land wordt hij te veel afgeleid omdat hij achter wild aangaat. “Bij zoekacties op het land werk ik met honden van onze leden,” legt ze uit. “Dat kan omdat ik de honden train. Ze kennen me goed en willen

allemaal wel met mij werken."

Als het lichaam van een vermiste persoon door de reddingshonden wordt gevonden, is Louise een van degenen die altijd naar het lichaam gaat kijken. "Dat doe ik, omdat ik het aanspreekpunt ben van de achterblijvers. Als ze vragen hebben, moet ik die kunnen beantwoorden. En dat doe ik liever op basis van wat ik zelf waargenomen heb, dan dat ik het van iemand anders moet horen. Het is een keer voorgekomen dat ik een lichaam niet had gezien. De twee personen die het hadden gevonden, hadden beiden een ander verhaal. Sindsdien ga ik altijd zelf kijken. Soms vind je een lichaam in verregaande staat van ontbinding, zodat de familie het niet meer kan identificeren. Dan ben ik degene aan wie de familie vraagt of ik wel zeker weet of het lichaam van hun dierbare is. Daar kan ik alleen goed over communiceren als ik het lichaam ook daadwerkelijk gezien heb."

Opluchting

"Je kunt nooit voorspellen hoe je reageert op het vinden van een dood lichaam," legt Louise uit. "Dat is voor iedereen anders. Voordat we met de eerste zoekactie begonnen, vroeg ik me wel eens af hoe ik zou reageren. Toen het de eerste keer zo ver was, voelde ik alleen maar opluchting. Opluchting dat we iemand aan de nabestaanden terug konden geven en omdat de honden het goed gedaan hadden. Gelukkig is dat altijd zo gebleven. Ik krijg geen nachtmerries van mijn werk. Ik ben alleen maar ontzettend blij dat we iets voor anderen kunnen betekenen." Louise heeft een goede intuïtie als het gaat om het vinden van vermisten. "Als we aan een zoekactie beginnen

en ik van tevoren het gevoel heb dat het niets wordt, wordt het ook vaak niets. En als ik het gevoel heb dat het gaat lukken, wijs ik vaak ook op de kaart het gebied, waar we iemand uiteindelijk vinden, al goed aan. Achteraf beseft ik dan weer dat je op je gevoel af moet gaan. Meestal doe ik dat ook wel. Maar het komt ook voor dat ik niets voel en ik het echt niet weet." Louise krijgt regelmatig te maken met tips van paragnosten. "Ik stel ze meestal voor dat we samen gaan zoeken. De meesten haken dan al af. Vaak kloppen de aanwijzingen van paragnosten niet, maar meestal ben ik toch bereid om te gaan kijken. Als je niet gaat, zal je tenslotte nooit weten of een tip klopt. Ik sluit liever dingen uit dan dat ik me af blijf vragen of ik er toch achteraan had moeten gaan. Ooit kreeg ik een tip van een paragnost over een vermiste persoon. Ik had echt het gevoel dat die tip klopte. Maar we hadden een aantal zoektochten achter elkaar gehad en eigenlijk voelde niemand er voor om weer vrij te nemen. Vooral niet omdat het om een tip van een paragnost ging. Uiteindelijk is die vermiste persoon later toch op die plek gevonden. En dat bevestigde voor mij maar weer eens dat je dan toch moet gaan zoeken."

Volhouden

Al met al vergt het werk voor de RHWW behoorlijk wat van de leden. "De keerzijde is dat je je veel sneller zorgen om je kinderen maakt dan andere ouders," zegt Louise. "Je wordt heel voorzichtig met ze. Je wordt immers regelmatig met je neus op de feiten gedrukt als het gaat om wat ze allemaal kan overkomen. Daarnaast kost het werk veel tijd en kun je niets van tevoren plannen. Je kunt het alleen volhouden als je gezin achter je staat. Omdat mijn man zelf meedoet, begrijpt hij hoe het werkt. Voor onze kinderen was het vroeger wel eens vervelend. Dan hadden we een uitje gepland en ging het niet door. Maar dan zeiden ze, zo jong als ze waren: 'Pap, mam, ga maar zoeken, dat is veel belangrijker.'"

Voor meer info over de RHWW:
www.reddingshonden.nl

